

2) Niezależnie od odpowiedzi na poprzednie pytanie, czy ustanowienie ograniczeń czasowych w tym rozumieniu, że przesłanką stosowania systemu jest istnienie powiązań przez znaczny okres czasu, podczas gdy zainteresowane podmioty nie mają możliwości przeprowadzenia dowodu na okoliczność istnienia uzasadnionego względu gospodarczego, dla którego powstała więź, stanowi środek dysproporcjonalny w odniesieniu do celów dyrektywy i zakazu nadużywania prawa; czy w każdym razie takie uregulowanie należy uznać za sprzeczne z zasadą neutralności podatku VAT?

(¹) Dz.U. L 145, str. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht des Saarlandes w dniu 30 marca 2007 r. — Apothekerkammer des Saarlandes, Marion Schneider, Michael Holzapfel, Dr Fritz Trennheuser und Deutscher Apothekerverband e.V. przeciwko Krajowi Związkowemu Saary oraz Ministerium für Justiz, Gesundheit und Soziales, interwenient: DocMorris N.V.

(Sprawa C-171/07)

(2007/C 140/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht des Saarlandes

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Apothekerkammer des Saarlandes, Marion Schneider, Michael Holzapfel, Dr. Fritz Trennheuser und Deutscher Apothekerverband e.V.

Strona pozwana: Kraj Związkowy Saary oraz Ministerium für Justiz, Gesundheit und Soziales

Interwenient: DocMorris N.V.

Pytania prejudycjalne

1) Czy przepisy dotyczące swobody przedsiębiorczości w odniesieniu do spółek kapitałowych (art. 43 oraz 48 WE) należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one zakazowi posiadania aptek przez osoby niebędące farmaceutami przewidzianemu w § 2 ust. 1 pkt 1- 4 i 7 oraz § 7 zdanie pierwsze i § 8 zdanie pierwsze Gesetz über das Apothekenwesen (ustawy o aptekarstwie, zwanej dalej „ApoG”) w brzmieniu z dnia 15 października 1980 r. (BGBl.

I str. 1993), ostatnio zmienionej przez art. 34 rozporządzenia z dnia 31 października 2006 r. (BGBl. I str. 2407)?

2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy krajowy organ administracji na podstawie prawa wspólnotowego, w szczególności art. 10 WE i zasady praktycznej skuteczności prawa wspólnotowego, jest uprawniony i zobowiązany do niestosowania przepisów krajowych uznanych przez niego za sprzeczne z prawem wspólnotowym także wtedy, gdy naruszenie prawa wspólnotowego nie jest oczywiste, a Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich nie stwierdził niezgodności danych przepisów z prawem wspólnotowym?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht des Saarlandes (Niemcy) w dniu 30 marca 2007 r. — Farmaceuta Helga Neumann-Seiwert przeciwko Krajowi Związkowemu Saary oraz Ministerium für Justiz, Gesundheit und Soziales, interwenient: DocMorris N.V.

(Sprawa C-172/07)

(2007/C 140/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht des Saarlandes

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Farmaceuta Helga Neumann-Seiwert

Strona pozwana: Kraj Związkowy Saary, Ministerium für Justiz, Gesundheit und Soziales, Saarbrücken

Interwenient: DocMorris N.V.

Pytania prejudycjalne

1) Czy przepisy dotyczące swobody przedsiębiorczości w odniesieniu do spółek kapitałowych (art. 43 oraz 48 WE) należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one zakazowi posiadania aptek przez osoby niebędące farmaceutami przewidzianemu w § 2 ust. 1 pkt 1- 4 i 7 oraz § 7 zdanie pierwsze i § 8 zdanie pierwsze Gesetz über das Apothekenwesen (ustawy o aptekarstwie, zwanej dalej „ApoG”) w brzmieniu z dnia 15 października 1980 r. (BGBl. I str. 1993), ostatnio zmienionej przez art. 34 rozporządzenia z dnia 31 października 2006 r. (BGBl. I str. 2407)?

2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy krajowy organ administracji na podstawie prawa wspólnotowego, w szczególności art. 10 WE i zasady praktycznej skuteczności prawa wspólnotowego, jest uprawniony i zobowiązany do niestosowania przepisów krajowych uznanych przez niego za sprzeczne z prawem wspólnotowym także wtedy, gdy naruszenie prawa wspólnotowego nie jest oczywiste, a Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich nie stwierdził niezgodności danych przepisów z prawem wspólnotowym?

Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-174/07)

(2007/C 140/20)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. Traversa i M. Afonso, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Włoska rozszerzając w drodze art. 2 ust. 44 ustawy nr 350 z dnia 24 grudnia 2003 r. (ustawy budżetowej na 2004 r.) przewidzianą w art. 8 i 9 ustawy nr 289 z dnia 27 grudnia 2002 r. (ustawy budżetowej na 2003 r.) amnestię podatkową na rok 2002 oraz przewidując w sposób wyraźny i ogólny zaniechanie ustalenia podlegających opodatkowaniu w roku podatkowym 2002 obrotów, naruszyła zobowiązania wynikające z art. 2 ust. 1 lit. a), c) i d) oraz art. 193-273 tytułu XI dyrektywy Rady 2006/112/WE⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, które uchylają i zastępują z dniem 1 stycznia 2007 r. art. 2 i 22 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG⁽²⁾ z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku w związku z art. 10 WE;

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Komisja wskazuje na nałożone przez prawodawcę wspólnotowego na państwa członkowskie podwójne zobowiązanie, polegające nie tylko na przyjęciu przepisów krajowych niezbędnych w celu dokonania transpozycji szóstej dyrektywy, lecz także na przyjęciu przepisów administracyjnych, które są niezbędne w celu zapewnienia, że podatnicy opodatkowani podatkiem VAT zrealizują zobowiązania wynikające dla nich z tej dyrektywy, w szczególności obowiązek zapłaty w określonym terminie podatku związanego z osiągnięciem podlegającego opodatkowaniu obrotu. Dokonana przez ustawodawcę wspólnotowego harmonizacja podatku od wartości dodanej zostałaaby pozbawiona znaczenia oraz praktycznej skuteczności, gdyby krajowe organy podatkowe nie były zobowiązane do zapewnienia skutecznej weryfikacji i kontroli, w celu zagwarantowania wskazanego w motywie czternastym szóstej dyrektywy „pobierania podatków w ujednolicony sposób we wszystkich państwach członkowskich”.

2. Przepisy art. 8 i 9 włoskiej ustawy nr 289/2002 znacznie wykraczały poza granice przyznanego państwom członkowskim przez ustawodawcę wspólnotowego swobodnego uznania. Zamiast bowiem skorzystać z owego swobodnego uznania w celu zapewnienia skutecznej kontroli, państwo włoskie w drodze rzeczony ustawy przewidziało w sposób ogólny zaniechanie poboru podatku bez ograniczeń, w sposób uniemożliwiający przeprowadzanie weryfikacji i kontroli w zakresie podatku od wartości dodanej. W wyniku tego państwo włoskie naruszyło przepis art. 22 szóstej dyrektywy, a tym samym określony w art. 2 ogólny obowiązek opodatkowania podatkiem od wartości dodanej wszelkiego podlegającego opodatkowaniu obrotu. Prawodawca włoski umożliwił wszystkim podlegającym jego władztwu podatkowemu podatnikom podatku od wartości dodanej zupełne uniknięcie ewentualnych kontroli podatkowych w odniesieniu do kilku lat podatkowych. Podatnik może skorzystać z tego znaczącego przywileju na podstawie dokonania zapłaty zryczałtowanej kwoty, która nie jest związana z podatkiem od wartości dodanej, który byłby należny w związku z wartością dokonanych przez podatnika dostaw lub świadczonych przez niego usług w danym roku podatkowym.

3. To radykalne „rozdzielenie” zobowiązania obliczonego na podstawie ogólnych przepisów dotyczących podatku od wartości dodanej oraz kwot podlegających zapłacie w związku z „condono tombale” (umorzeniem) w szczególności wyraźny sposób jest widoczne w przypadku gdy podatnik w ogóle nie złożył deklaracji podatkowej. Podatnik będący osobą fizyczną może dokonać stosownego rozliczenia dokonując wpłaty 1 500 EUR, a podatnik będący osobą prawną dokonując wpłaty 3 000 EUR za każdy rok podatkowy. Również w przypadku „condono tombale”, wiążącego się ze złożeniem dodatkowego wyjaśnienia, nie występuje żaden związek z podstawą opodatkowania związaną z osiągniętym (lecz nie zadeklarowanym) obrotem. Kwota podlegająca zapłacie przez podatnika, który chciałby skorzystać z przywileju umorzenia, obliczana jest jako wartość procentowa (2 %) podatku od wartości dodanej, który podlegałby zapłacie od dokonanych dostaw lub świadczonych usług w danym roku podatkowym (lub podatku od wartości dodanej nienależnie odliczonego w tym samym roku podatkowym, związanego z nabytymi towarami lub usługami).